

Den

Zvířátka se učí

Prvouka a dějepis,
čeština a zeměpis,
hudebka nás baví,
tělocvik je zdravý.

Udělal jsem na zem buch,
přede mnou se zjevil duch.
Když dostanu kouli,
mám od táty bouli.
Když dostanu jedničku,
dostávám vždy krabičku.

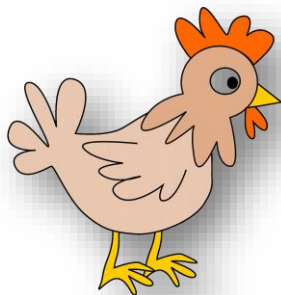
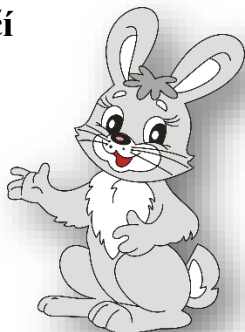
Po škole jdu k babičce,
ta má něco v ledničce.
Spolu jdeme pro mouku,
rovně cestou přes louku.
Na louce moc fouká
a babička kouká.
Je tam všude travička,
kterou žere kravička.

A pak jdeme do chatky,
děda šroubuje matky.
Ségra zvedá činku,
babi peče palačinku.

Teď už přeji: „Dobrou noc,
dnes jsem unavený moc.“
Když pak opět vstávám,
babičce vždy mávám.

Takhle je to každý den:
„Učebnice teď si vem!“

Králíčku, králíčku
tohle je kus malíčku.
Zvířátka se takhle učí,
kráva přitom hezky bučí.
Tohle je palec,
je menší než válec.

Slepičko, slepičko,
tohle je psaníčko.
Děti křičí, sova houká,
je tam velký zmatek.
sova potom říká,
kdy už bude pátek.

Od pondělí do pátku,
povídají pohádku,
sova má svátek,
už tu bude v pátek.
Koupíme jí kokosky,
bude mít i narozky.

Už je dneska pátek,
sova má zas svátek.
Narozky má zítra,
a venku už lítá.
Lítá, lítá, lítá,
ve škole nás vítá.

*obě básničky Alžbětka,
Anežka, Sofinka H, Sofinka K. 4. B*

Příloha žakovského časopisu

**OLDEN
TIMES**

**TO SE
POVEDLO**

ročník: 2, č. 1/2020-21, počet výtisků 320, vychází říjen 2020, samostatně neprodejné

Deštivý den – líčení

Počasi se rozzlobilo. Dosud čistě bílé mraky ztěžkly a zešedivěly. Sluníčko jako by se urazilo na svět a svou nasupenou tvář schovalo za stejně nazlobenou clonu mraků.

Bosými chodidly procházel mrazivý chlad a postupně ovládal celé promočené tělo, jehož každá část plně protestovala snažila se odprostit od nepříjemného brnivého pocitu zimy.

Oči pohledem hltaly každou kapku snášející se z nebe. Větvičky menších stromů kymácející se ve větru natěšeně sledovaly, jak pod vahou těla kolem chodidel vypouští blátem nasáklý mech vodu. Nos ochotně vdechoval čerstvý vzduch a jazyk vnímal chuť deště.

Provazce prudkého deště mlžily zrak, zpomalovaly chůzi a zatěžkávaly větve všech stromů, na které jen dosáhly. Přesto bylo tělo naprosto uvolněné a duše zrelaxovaná.

Mladá dívka ochotně rozpráhla ruce, na nichž se tvořila husí kůže, volně nechávala stékat pramínky dešťové vody po každé části holé kůže a nechávala je vsakovat do oblečení. Slabý vítr jí pohladil mokré tváře a přinášel známý pach nasládlého deště. Vnímala přítomnost malinkatých broučků hledajících úkryt v promočených keřích. Zaznamenala tiché kroky ladné srny, či snad srnce? Rty roztáhla do širokého úsměvu a plně se vyžívala v každém okamžiku zpestření smyslů, než otevřela oči a příjemných pocitů se nadobro vzdala.

Róza 8. B

Život

Když maminka porodí,
miminko se narodí.
O dva roky později,
zvony rychle dozněly.
Už se učí chodit,
psa už může vodit.
O dva roky později,
zvony zase dozněly.
Do školky už chodí rád,
jde s ním jeho kamarád.
O dva roky později,
zvony opět dozněly.
Do školy se už moc těší,
kabátek si už sám věší.
O další rok později,
zvony zase dozněly.
Slabikář už nosí,
nikdy nešel bosý.
O dva roky později,
zvony zase zazněly.
Už miluje Aničku,
hodně milou holčičku.
Adam a Anička,
to je prostě partička.
O dvacet let později,
na svatbě zvony dozněly.
Teď už spolu chodí,
za ruce se vodí.
To je děti konec,
už zazvonil zvonec.

Vesmír

Vesmír, vesmír, vesmír,
poletí tam Čestmír.
První planeta je Merkur,
Čestmír dělá hustý parkur.
Má tam taky lavici,
velikou jak palici.
Hezká je ta palice
i vesmírná stanice.

Druhá planeta je Venuše,
poletí tam naše Libuše.
Poletí tam raketa,
všem nám chutná bageta.

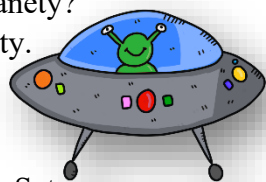
Další planeta je Země,
ta nám řekne, jádro je ve mně.
Tam je život hezký,
města jsou tam český.

Mars je čtvrtá planeta,
miluje ji Aneta.

Proč jsou velké planety?
Koupíme dvě rakety.

Jupiter je velký,
ale je moc tenký.
Prstenec má jenom Saturn,
a hned vím, jaký je datum.
Uran, Neptun ledové planety jsou,
šťěstí, zdraví nám přinesou.

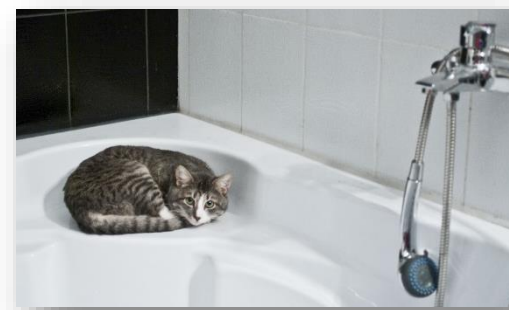
Tak, a už odlétá Čestmír,
co viděl celý vesmír.

Já i ty jsme my - vyjmenovaná slova po M

Byl jednou jeden pán a ten se jmenoval Milan Litomyšl. A ten měl také kocoura Myšilova. Kocour se tak dlouho smýkal, až se zamkl v umývárně a ten pán řekl: „Myšilove, ven z umývárny!“, ale Myšilov nemohl ven.

Pan Milan se zamyslel a najednou ho to napadlo: „Už to mám!“, vykřikl náhle. Vzal telefon a zavolal pomoc. Pomoc, která přiběhla, měla na hlavě chmýří z pampelišek. K otevření dveří chtěli použít dmýchadlo, ale nepovedlo se jim to a museli vyrazit dveře. Tak se nakonec kocourek dostal ven.

Barbora 4. B

Zlatý Ámos

Ke konci roku 2019 žáci 8. B (nyní 9. B) poprvé v historii Prachatic přihlásili učitele do soutěže o nejoblíbenějšího pedagoga České republiky „Zlatý Ámos“. Vybrali si pana učitele Mgr. Ondřeje Půbala, který s nominací souhlasil. Sehnali 100 podpisů žáků z dalších tříd, sepsali milou charakteristiku a přidali nejlepší společné zážitky.

17. 2. 2020 pan učitel Půbal spolu se třemi zástupci z řad žáků, ve Vacově bojovali o postup do finále. Pozici měli nesmírně obtížnou, stáli proti třem středním školám. Přestože porotu velice zaujali, vítězem ve Vacově se stal Mgr. Tomáš Míka z Tábora, pozdější Zlatý Ámos ČR. Účast v soutěži nejen ještě více stmelila žáky 8. B, ale velice potěšila našeho pana učitele. Žáci 9. B věří, že se v budoucnu odhodlá další třída nominovat svého oblíbeného pedagoga.

Mgr. Soňa Svobodová

Jak to mohlo být se Sněhurkou a trpaslíky

V chaloupce, kde žila se svými sedmi trpaslíky Sněhurka, po jejich odchodu do práce uklízela. Při vytírání podlahy objevila pod Šmudlovou postýlkou malou krabičku. Když ji otevřela, v krabičce začalo něco svítit, jako by v ní byla malá hvězda. Byl tam také složený papír a Sněhurka zjistila, že je to tajný návod, jak se dostat do jiné pohádky.

Neváhala a řekla: „Hop šup, ať jsem za trpaslíky!“

V tu chvíli se ocitla v krásné zahradě u nějakého zámku. V trávě se tam povalovali trpaslíci. Když uviděli Sněhurku, honem vyskočili, rozběhli se po zahradě a začali pracovat.

V zahradě byla princezna, která měla na hlavě šátek a pod ním na jejím čele něco zářilo. Když uviděla Sněhurku a trpaslíky, vylekala se a začala utíkat. Sněhurku napadlo, že by to mohla být Princezna se zlatou hvězdou na čele. Četla o ní pohádku, která se jí moc líbila, a tak se za ní rozběhla. Dohonila ji a usmála se na ni. Princezna se přestala bát, začaly si povídat a skamarádily se. Zapovídaly se a povídaly si a povídaly až do večera, kdy si Sněhurka vzpomněla na trpaslíky.

Ti sotva zjistili, že si jich Sněhurka nevšímá, přestali pracovat a šli do zámecké kuchyně za kamarádem šéfkuchařem. Seznámili se s ním už před časem a věděli, že jim dá něco dobrého.

„Ty máš s sebou nějaké sluhy?“ zeptala se Princezna se zlatou hvězdou na čele Sněhurky, když řekla o trpaslících.

„Trpaslíci mi neslouží, služku jim spíš dělám já. Pomáhám jim s domácností a dělám v ní všechno potřebné,“ odpověděla Sněhurka.

Potom šly spolu hledat trpaslíky, ale v zahradě nebyli. Když zjistili, že je Sněhurka hledá, běželi se schovat v zámku. První z trpaslíků se schoval pod postelí, druhý se skrčil za malou židličku, třetí se ukryl pod peřinou, čtvrtý vylezl na lustr, pátý vlezl do mikrovlnné trouby, šestý do myčky na nádobí a sedmý byl namáčkнутý za květináčem v okně.

Když je Sněhurka s princeznou marně hledaly, trpaslíci to už nevydrželi a udělali na ně: „Báááá!“

Čtvrtý při tom spadl z lustru. Sněhurka rychle vzala krabičku a řekla: „Hop, šup, ať jsem i s trpaslíky zpátky v našem domečku!“

Ani se se svou novou kamarádkou nestihla rozloučit. Ta se kvůli tomu ale nezlobila, protože si řekla, že to Sněhurka s trpaslíky nemá vůbec lehké.

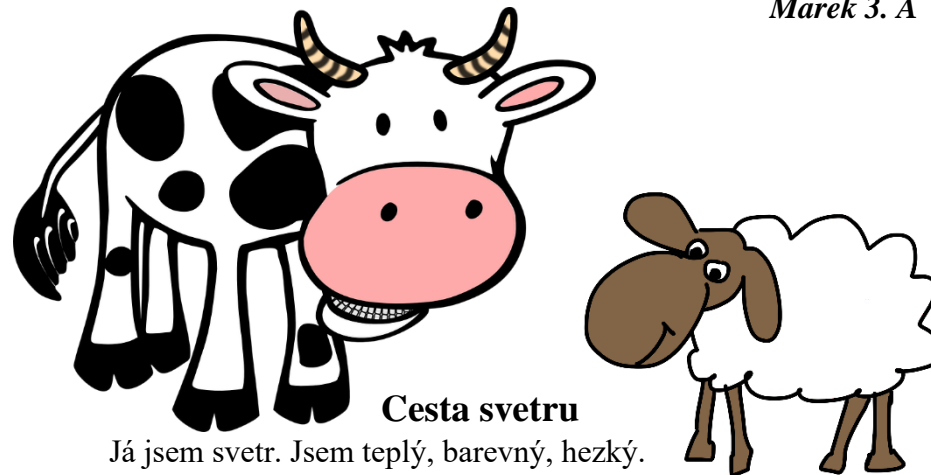
Hanka, Katka, Bára 6. B

Cesta sýra Lipánku

Já jsem sýr Lipánek. Jsem žlutý sýr a jsem dobrý.

Jak jsem se sem dostal? Začátek byl na zelené louce, tam se pásla kráva. Krávu podojili. Mléko v cisterně dovezli do mlékárny. V mlékárně mléko pasterizovali a udělali sýrové zrno. Ze sýrového zrna udělali bochník 18 kg a nechali zrát tři měsíce. Zabalili ho a kamionem dovezli do obchodu. Kdo si mě koupí? Asi Marek z druhé třídy.

Marek 3. A

Cesta svetrů

Já jsem svetr. Jsem teplý, barevný, hezký.

Jak jsem se sem dostal? Začátek byl, že se ovečky pásly na louce. Potom je ostříhali a udělali klubko. A potom se z toho klubka udělal svetr. Kdo si mě asi koupí? Gabriela z 2. A ta mě dostane k svátku.

Gabriela 3. A

Cesta skleněné skleničky

Já jsem průhledná nabarvená sklenička. Jsem průhledná, nabarvená, skleněná.

Jak jsem se sem dostala? Byla jsem v popelnici a ta byla plná skla. Jednoho dne ji odvezli do sklárny a tam ty střepy roztavili. Po roztavení sklo zavěsili na píšťalu. Pak mne profoukli, dali do formy, tu foukli a točili. A potom to dali vychladnout. A pak to omalovali fixy a štětem. A zase chladit. Druhý den mne vyndali. Přijel si pro to vůz a ten vůz mne doručil do obchodu a tam mne dali do regálu. A dali na mne slevu 10 %. kdo si mne koupí?

Natálka 3. A

Jak Karkulka s Jeníčkem a Mařenkou letěli na měsíc

Byl krásný den a Červená karkulka se vydala za babičkou, která měla svátek. Měla plný košík vína, džusu, ovoce, zeleniny a bábovku. Když šla lesem, který byl zarostlá křovím, stromy a vším možným, zakopla o kořen, zakopla a vykřikla. Uslyšeli ji Jeníček s Mařenkou, kteří šli právě kolem. Došli k ní a zeptali se, co se jí stalo. Neublížila si a domluvili se, že ji k babičce doprovodí.

Narazili ale na rozcestí a nevěděli, kudy jít dál, a tak se vydali napravo. Vyšli z lesa a pak šli přes bažiny, jiné lesy, města a vesnice, až došli k moři. Přepulili ho na lodi a potom šly přes hory, poušť i jinudy. Potom dorazili, ale ne k babičce, ale k vesmírnému středisku.

Prošli chodbami a různými místnostmi, viděli různé věci a potom do něčeho vlezli a nevšimli si, že je to raketa číslo 5, která měla letět na Měsíc.

Odstartovat měla už před hodinou, ale měla zpoždění, a tak odstartovala s nimi, sotva do ní vlezli.

Dostali hlad, a tak hledali, jestli je tam něco k jídlu. Bylo, ale překvapilo je, že všechno je tekuté, například i sůl. Letěli celé dlouhé tři dny, a tak se zabavili tím, že hráli šachy, Člověče, nezlob se a jiné hry, které tam také byly.

Pak přiletěli na Měsíc a Červená karkulka měla mobil, který funguje i ve vesmíru, a zjistila, že se právě tam přestěhovala i její babička.

„Taková náhoda!“ řekl Jeníček.

„To ano,“ souhlasila Mařenka a dodala, že vidí chaloupku, která by mohla být její.

Vedle ní stále ještě jedna další chaloupka, ale to neřešili. Cink, cink zazvonila Karkulka na zvon u chaloupky, otevřela dveře a šla dovnitř. Jenomže Jeníček s Mařenkou zůstali venku a šli se podívat k sousednímu domku, kde bydlela Ježibaba. To ale nevěděli. Šli dovnitř a ona je chytila a strčila do klece.

Karkulka předala dárkový košík babičce popovídala si s ní a potom šla za Jeníčkem a Mařenkou. Venku je neviděla, a tak ji napadlo, že budou v sousedním domku. Uviděla v něm Ježibabu, a tak ji zmlátila koštětem, které tam bylo u dveří, Jeníčka s Mařenkou osvobodila, šli k raketě a odletěli zpátky na Zem. Cestou bloudili, ale nakonec šťastně dorazili domů, a tak všechno dobře dopadlo.

Radek 6. B

Jan Amos Komenský

V březnu jsme si připomněli 350. výročí úmrtí Jana Amose Komenského. Našeho myslitele, filosofa a především pedagoga – **Učitele národů.**

autor obrázku Matěj 9. A